

יורה אלקיך

המחנה הראשון

בס"ד.

תמונה ראשונה:

פתיחה לא מובנת: צילום הסבא ומותו

משתתפים: הסבא- מאיר גולד, הצלם, מר לוי, גברת פלדמן, דוד אשר.

[אור נדלק בצד שמאל של האולם: מאיר גולד יושב על הכיסא,
מולו עומד צלם עם מצלמת וידאו]
מאיר גולד: זה מקליט? אפשר לדבר?
הצלם: כן, 1, 2, 3 תתחיל...
[האור נחבא]

[אור נדלק בצידו השני של האולם: מר לוי עומד ליד המכתבה שלו מבטו עצוב
גברת פלדמן באה מאחוריו גם מבטה עצוב]
גברת פלדמן: הוא איננו [משפילה את מבטה]
מר לוי: [בקול רשמי] תיידעי את בני המשפחה ואת העובדים.

[האור נחבא לגמרי ובחושך נשמע קול מרוצה וצמא לעסקים:]

דוד אשר: כן שלום אנחנו כנראה נוכל להרחיב את העסקה, אני מצפה לבוכטה נכבדת מהירושה...

תמונה שניה:

בשבעה – דודיו, אחיו וקרובי משפחתו של שי יושבים על פופים וכריות באחד משבעת ימי האבל על הסב – מאיר גולד, שנפטר. במהלך השבעה מגיעים מנחמים, העצב נראה על פניהם של משפחת גולד רק בשעה שבאים המנחמים.

משתתפים: האם – גברת גולד, אחות של שי- מיר, אח של שי – דיייד, דודה נילי, דוד אשר, דוד חיים, דודה רינה, שתי מנחמים, שי, תומר, צור.

מנחם א' [מצקצק בלשונו..] אין מה להגיד, אבדה גדולה! הבנאדם היקר הזה, הולך כך פתאום לבית עולמו... [קולות בכי מוקצנים ברקע].

מנחם א': הוא כל כך יחסר לנו... תרם כספים רבים לבית התמחוי, [היושבים מסביב מגלים התעניינות בנאמר..], לעניים של שכונת מרחביה. חבל, חבל. [שקט]

מנחם א' [קם]: משתתף בצערך, תנוחמו מן השמים. [יוצא]
דודה נילי [מפסיקה בפתאומיות את הבכי שלה] [בהשתוממות]: אני לא מאמינה! זה כבר המוסד העשרים וחמש! מצא לו מקום... (חי חי...) בית תמחוי! אוקיי!- אם נחשב את קרן ההוצאות לתרומה למשך שנתיים [מוציאה מחשבון במרץ, מתקתקת קלות] ההוצאות יהיו בהיקף של... או! ולהכפיל בעשרים וחמש... [פותחת את עיניה בהתפעלות מהולה בתאוה] הסכום המינימלי עומד על סך של שלוש מאות וחמישים אלף דולר!! יותר ממיליון שקלים!!

דוד אשר: ובהנחה שהסכום הזה הוא רק עשירית מהירושה [חוטף את המחשבון] כל אחד מאתנו יקבל... [מתקתק, בחיך ענקי:] ארבע מאות וארבעים אלף דולר!!!
כולם: אוווווווו!!

דודה נילי: בשקלים זה יותר ממיליון...! לפחות נוכל לדבר עכשיו על קניית החברה של הביטוח...
[מוציאה באלגנטיות סיגריה, מתרווחת בנפוף]

מנחם ב', זקן במיוחד- נכנס בפתאומיות. האנשים בחדר חוזרים למצב של בכי ועצבות, המחשבון חוזר לתיק.

מנחם ב': אוי, איזה עצב. פשוט לא יאומן, מאיר שלנו היה כל כך חסון, גם בימי האחרונים...

שקט בחדר, כולם דרוכים, מחכים שיצא...

גברת גולד [קמה ולוקחת בידה את מנחם ב'- מר יעקובוביץ' הזקן]: בוא, מר יעקב, נלך לחצר, אין לך משהו לשתות. [לפני שיוצאת עמו מפתח הדלת- חוזרת אחורה ולוחשת לבנותיה]: תכלילו גם את המלון! הוא בשווי של לפחות ארבעה מיליון! [יוצאת]

כולם חוזרים להתרווח בפופים

רעש אופנוע מבחוץ, שי תומר וצור נכנסים לבמה, מסירים את הקסדות, מסדרים את השיער...
שי: אוף, אין לי כוח אליהם, אני חייב ללכת?
תומר: מה קורה אתך גבר, זאת המשפחה שלך...
שי: גם כן משפחה.. [מתכוון לעשות "אחורה פנה"]
צור: אבל אתה יודע שאם לא תופיע בשבעה, ינשלו אותך מהירושה...
שי [בחוסר חשק]: טוב נו, אתם באים איתי?
תומר וצור [מנסים להתחמק]: לא, לא, לא, אהה... [מגמגמים], דבר איתנו כשתיגמור עם זה...
[פונים אחורה והולכים]

שי נכנס לבית אמו בכניסה דרמתית, כולם מפנים ראשיהם לכיוון הדלת, שבה מופיע לפתע שי. אדיש, מחכה לגמור עם העסק.

דודה נילי: איחרת.

שי: מה את אומרת... [טועם מהנישנושים שבמרכז, מסתכל סביב] דמינתי את החדר מלא באנשים..

גברת גולד [נכנסת]: שי?

שי: היי אמא.
גברת גולד: יופי! אחרי חמישה ימים נזכרת לבוא!
שי: מה כבר הפסדתי? [מגחך] פיצוחים ונוסטלגיות?
מנחם ב': מר יעקובוביץ' הטרדן שוב נכנס בדלת, כנראה לא מצא יציאה מהחצר...
שי: או! סוף סוף יש פה מישהו!
גברת גולד: מר יעקב! אמרתי בפניה שמאלה!
מנחם ב': הייתי בטוח שלא ראיתי שם שום שער יציאה!
גברת גולד: שי, תוכל ללוות את מר יעקב? בבקשה...
שי [יוצא עם הישיש, לפני שיוצא הוא אומר להם בקריצה]: לפחות תנסו להראות בוכים במנחם
הבא...

תמונה שלישית:

לדיו של מאיר גולד, מר לוי- שותפו של מאיר גולד והעוזרת של מר לוי, יושבים במשרדו של מר לוי. האחים טרודים ומתוחים, מעונינים לדעת מהי צוואתו של הסבא מאיר.

משתתפים: מר לוי- שותפו של מאיר גולד, גב' פלדמן- העוזרת של מר לוי, מנהל 1, מנהל 2, מנהל 3 אמא של שי- גב' גולד, דודה נילי, דוד אשר, שי, סבא מאיר.

מר לוי [מכחך בגרון]: בוקר טוב! לפני שנתחיל, אני רוצה לומר עד כמה מאיר היה חשוב לי באופן אישי, כפי שהנכם יודעים, התחלנו כשותפים עסקיים וסיימנו כחברים... אני אבל עמוקות על פטירתו...

גברת גולד [בחיוך מעושה]: כן, זה נחמד..

דודה נילי [בחוסר סבלנות גלוי]: כעת, נוכל להמשיך??

מר לוי [נדהם מהיחס, מנסה להמשיך בנימה המכבדת את המעמד]: צוואתו של מאיר כתובה במלותיו שלו עדיין חוקית ומחייבת...

דוד אשר [קוטע את מר לוי]: בלה בלה בלה... בוא ניגש ישירות ליחשה..

מר לוי [בולע את העלבון]:

מנהל: נילי [פונה אל דודה נילי, כולם רוכנים לשמוע היטב] "לבתי הבכורה, נילי, אני מוריש את חוות הפרות שבשטחה כ-48 קמ"ר.."

כולם מופתעים, מחליפים ביניהם מבטים...

דודה נילי[מתעצבנת, קמה ממקומה]: מה זה???... 48 קמ"ר של חוות פרות?! מה זה שווה בכלל?! [תוך כדי יציאה החוצה] שלא ינוח בשלום על משכבו, אמן!!

[מוזיקה מסעירה]

בפנטומימה- המהל ממשיך לקרוא את הצוואה וכל אחד בתורו יוצא החוצה בעצבנות גלויה וזורק אמירה כמו "ממש חצוף", "תודה רבה לאבא הזה", "קמצן היה וקמצן נשאר" וכו'...
שי נכנס פתאום למשרד ונתקל באמו כשהיא יוצאת.

גברת גולד: נחמד שהגעת..

שי [בציניות]: הייתה לי סיבה להקדים?

גברת גולד [בעצבנות, על סף בכי]: זהו, הגעת בדיוק לשום דבר!! [יוצאת בסערה...]

מר לוי: שי

שי: איך אתה יודע את השם שלי?

מר לוי: זה התפקיד שלי, להכיר את כל מי שרשום בצוואתו של סבך.

שי: בוא נפסיק עם השטויות, אני יודע מה הוא השאיר לי- כלום!! [הולך לכיוון הדלת]

גב' פלדמן: [בשלוות נפש]: אם אתה הולך, לעולם לא תדע, נכון??

שי ממשיך לכיוון היציאה, על אף דבריה של גב' פלדמן. מר לוי קורא לו.

מר לוי: שי!

שי מסתובב, מר לוי דוחף לכיוונו על השולחן קופסת עץ קטנה, שי חוזר ומתקרב במבט מסוקרן ומופתע..

שי: מה זה? כל הסכום על צ'ק אחד, לא קצת פזיז?

מר לוי מחייך ומגיש לשי מפתח. שי פותח את הקופסא ומוציא מתוכה קופסא של דיסק (DVD)

שי: יופי! עכשיו כמו בכל הסרטים הוא בטח השאיר לי הקלטה של עצמו, איזה יופי של יחשה!!

מר לוי בזמן ששי מתעצבן, מכניס את הדיסק למכשיר. סבא מאיר מופיע על המסך, כאשר הוא מתחיל לדבר, שי עומד עם הגב לטלויזיה.

סבא מאיר [במבט לא מפוקס]: זה מקליט? אפשר לדבר? [מישיר מבט, משתעל מעט...]: אם אתם

צופים בזה אני בטוח מת.. איך הייתה הלזוית? הרבה נוכחים? [צוחק קצת וממשיך]: שי, עשיתי

הרבה טעויות עם משפחתנו [שי, מקשיב כל הזמן ומגיב במבטים של "מה אתה אומר"??]

אך אתה האדם הראוי ביותר בעיני לרשת אותי [שי מסתובב מופתע... הסבא, כאילו צופה את

תנועותיו של שי, מחייך אליו חיוך גדול ושובב]: ובכל זאת- איני מתכוון לתת לך דבר!!

שי: ידעתי, פשוט ידעתי!! מסתבר שאנשים לא משתנים גם אחרי המוות... [מסתובב ללכת]

סבא מאיר: מה שאני מתכוון הוא - שעדיין איני נותן לך דבר, אז שב בחזרה!! [שי חוזר, מר לוי מציע

לו לשבת, מתיישב בכבודות, נמרח על הכסא] [סבא מאיר מחייך חיוך סבאי וממשיך]: לא אוכל

לתת לך משהו שיהרוס אותך, לכן- אתן לך סדרת מתנות שיובילו ל... אני קורא לזה "המתנה

המושלמת"!! [שי מרים את המבט למסך] אם תישל מתישהו, זה נגמר! לא תקבל דבר! וכמובן אתה

חייב להקשיב למר לוי תמיד... כן, כן, תמיד! [האור על הסבא כבה]

מר לוי [שם לפני שי מכשיר מירס, שי מסתכל עליו במבט של "תסביר?"]: זה יקשר בינך לבין המשרד שלי.

גברת פלדמן [עמדה בצד כל הזמן]: אני ממש שמחה שתתחיל לעבוד אתנו.

שי [בציניות]: כן מרגש, איפה הקולר?

מר לוי [מתעלם מהציניות של שי]: אז מחר בשבע בבוקר, נכון גברת פלדמן?

גברת פלדמן: כן, כן, מחר הסעה בשבע בבוקר לקיבוץ.

שי [המום]: מה??? מה נסגר אתכם? למה נראה לכם? שבע בבוקר? בקיבוץ?!

גב' פלדמן: כן בדיוק.

שי יוצא בעצבנות.

מר לוי [צועק אחריו]: ולא לאחר!!

תמונה רביעית:

בדירה של שי, דו שיח בינו לבין חבריו תומר וצור. בעקבות השיחה שי משתכנע לנסוע לקיבוץ, שם הוא נדרש לעבוד.

משתתפים: שי, תומר, צור, חדד בנצי, דודה רות

תומר: [מתיישב ליד שי עם בקבוק יין ביד ומוזג לו]: איך אתה גבר?
שי: [מהורהר]: לא בטוח, אבל כנראה סבא רוצה להוריש לי משו...
צור: [הניצוץ נדלק בעיניו]: אה? וואלה? מה זה?
שי: יש לי מחר נסיעה לקיבוץ בשבע בבוקר.
צור ותומר: [נבהלים ונגעלים]: שבע בבוקר? קיבוץ?? איכס!! למה?
שי: סבא שלי ביקש שאסע לדוד בנצי ודודה רות, אין לי מושג למה...
צור: אולי הוא השאיר לך אצלם משהו עם הרבה כסף... שווה, מה לא כדאי לבדוק?! אני אומר אם אתה שואל אותי...
שי: [קוטע אותו]: אז אני לא שואל! ואני לא נוסע! [קם ומסתובב בחדר בעצבנות]
צור: [נשאר לשבת על הספה עם מבט של מישהו שסתמו לו את הפה...]
שי: [חצי אליהם חצי לעצמו]: הוא הרס את חיי! אני לא צריך את הכסף שלו! הנקמה הכי טובה שלי היא פשוט להתעלם ממנו! במקרה הכי גרוע אחיה על חשבון אמא שלי...
תומר: [עדיין מפנטזת על הירושה...]: כן... אבל תמיד תוכל להשתמש בכסף נוסף לביזבוזים... אתה חייב לנסות להוציא ממנו כמה כסף שתוכל!
שי: בחייר! אני כבר מעדיף לעבוד, ולא לגעת בכסף שלו...
צור: [בהיסטריה]: אתה? לעבוד?? נראה לי עדיף שתלך לבדוק...
שי: [שניהם הצליחו להכניס גם אותו ללחץ...]: טוב, נראה...

שי מגיע לביתם של דוד בנצי ודודה רות בקיבוץ, דוד בנצי מכניס עבורו את המזוודות, שי חוקר את הבית...

דוד בנצי: [נותן לשי צ'פחה על הכתף]: אתה לא נראה כמו מישהו שעבד אי פעם בחייו!
שי: [משפשף את הכתף]: יכול להיות... אני חושב שעדיף להנות.
דודה רות: שלום שי... איך היתה הנסיעה?
שי: היו כבר יותר טובות...

דודה רות: בנצי תראה לו את החדר שלו, וכדאי שתנחם אתה צריך לקום מחר בחמש...
שי: [בשוק]: בח... מה??

דוד בנצי: כן חבר, בחמש. יש הרבה עבודה בשבוע הקרוב ברפת- צריך להכין את מחסני המזון לקראת החורף, להעביר חציר מפה לשם, להכין תחמיץ, לנקות כלובים לעגלים, לשפץ את הסככות, לנקות תיונקה, וכמובן העבודה הרגילה- לחלוב את הפרות, להאכיל את הפרות, לחלוב את הפרות, להאכיל את הפרות...

[תוך כדי שהדוד בנצי מונה את רשימת המטלות ברפת, הוא מוביל את שי למרכז הבמה, זורק עליו חולצת עבודה ונותן לו ליד קלשון. דודה רות יוצאת...]

בהתחלה מסרב לעבוד, משתכנע ומנסה קצת, מתייאש. הפנטומימה נקטעת ע"י שיחת טלפון

תומר וצור: הי גבר!

שי: הי!

תומר וצור: נו?

שי: מה נו?

צור: מתי אתה חוזר אלינו עם ריח של רפת [בהתרגשות]: ועם ריח של כסף?

שי: כנראה רק ריח של רפת...

תומר: אז אתה כאלו ברפת?

שי: לא כאלו... באמת!

תומר וצור: איכס! ומה?..

שי: אני צריך לעבוד כאן, [מחכה את הקול של הדוד בנצי] להעביר חציר מפה לשם... לחלוב ת'פרות, להאכיל ת'פרות...

[בייאוש:] אני לא מאמין שזה קורה לי! אני מרגיש כל כך מושפל!
[שתיקה...]

צור: [נפל לה איזה אסימון...]: אבל, אהה... אולי...
שי: אולי מה?

צור: [בהתרגשות]: אולי זה כמו בתוכניות האלו, כמו "סוף הדרך" או "המרוץ למיליון" שאתה צריך לעמוד במשימה ואז בסוף אתה זוכה בבוכסה כסף, ומכונית... [יוצא מהפנטזיה, בקול ענייני:] תעשה מאמץ, עוד נהיה עשירים! [מנתק]

שי מתחיל בחוסר חשק לעבוד, ולבסוף אפילו מצליח להנות מזה קצת.

{ריקוד העבודה}

בחזרה לתל אביב, הדוד בנצי סוחב לשי את המזוודות לפתח הדירה, הם נפרדים:

דוד בנצי: תודה חבר [לוחץ לשי את היד בלחיצה אמיצה מידי...]. היית עלהכיפאק!
שי: [מעסה את היד]: כן, גם אתה...

דוד בנצי: אז, להתראות, שמור על עצמך מה? [פונה ללכת]
שי: רגע! לא שכחת לתת לי משו?

דוד בנצי: [חוזר לקראת שי בזרועות פתוחות]: חיבוק ונשיקה?
שי: [נסוג לאחור]: נו, בחייך... משו כמו ירושה? מתנה?

הדוד בנצי: [בחיוך של מבין דבר]: אה... המתנה... [נותן לשי טפיחה על הכתף]- היא כבר אצלך!
[ועוזב]

שי: [נשאר עם פה פעור]: [לעצמו] - משו דפוק פה! [צועק לכיוון אליו הדוד יצא:] אתם כולכם לא נורמלים! [מלמל:] פשוט, משפחה של משוגעים...

תמונה חמישית:

כאשר שי חוזר מהקיבוץ הוא מגלה כי חקנו לו את הדירה ולא השאירו בה דבר, לאט לאט מתברר לו, שבהוראת סבא מאיר הוא מנושל מכל הרכוש שהיה לו – נחסם לו חשבון הבנק, חבריו מפנים לו עורף, ואפילו אמו אינה מוכנה לעזור. הוא מוצא את עצמו מחוסר בית על ספסל בגן ציבורי, שם הוא פוגש בקבצן שמלמד אותו על חיי הקבצנות, ושם הוא פוגש לראשונה באלה ואמה ומנסה לחלץ מהן את "מתנת החברות".

משתתפים: מר לוי, גברת פלדמן, שי, תומר וצור, מלצר במסעדה, גברת גולד, הקבצן, אלה, יעל.

שי נכנס לדירה ומגלה שהיא ריקה ומסתובב בה בשוק מוחלט, מחפש אם השאירו משהו בכל זאת, מידי פעם פולט: "מה", "מה קורה פה?", "מר לוי... הם לא נורמלים!"

שי רץ למשרדו של מר לוי ופורץ אליו, מר לוי רכון על הדפים
שי [צועק בהיסטריה]: איפה כל החפצים שלי? מי רוקן לי ת'דירה?
מר לוי [בשלות נפש]: שלום שי, שב. [שי מתיישב על הכסא, מסתובב בעצבנות]
גברת פלדמן: רוצה לשתות משהו?
שי [משתדל להרגע...]: אם אפשר מים...

גברת פלדמן יוצאת להביא מים, מר לוי מפעיל את ההקלטה של סבא מאיר, שי יושב עם הגב למסך.

סבא מאיר [פנים רציניות]: אני יודע שאתה כועס עלי שי, [שי שומע את קולו של הסבא ושם את ראשו בייאוש בין ידיו, עדיין עם הגב למסך] ואני יודע שכשאתה כועס... אבל- כשאני מדבר אליך תסתכל לי בעניים! הסתובב בבקשה!! [שי מסתובב בחוסר רצון...] או! עכשיו יותר טוב... איך היה בקיבוץ? רכשת כמה יבלות על הידיים? אני יודע שציפית לכסף, אבל אני ניסיתי להעניק לך את- "מתנת העבודה". שי, שי, אין לך, עדיין, מושג- מה זה להנות מיגיע כפיר, להנות מדבר מה שקנית בכסף, בכסף שעבדת עבורו והרווחת אותו בזכות ולא בחסד, להבין מה הסיפוק והערך של העמל ולא רק התוצאה... לא נורא... אתה עוד תלמד, זו הייתה רק ההתחלה..

שי עוצר את ההקלטה, פונה למר לוי

שי: כל הקיטצ' הזה נורא נוגע ללבי, עכשיו - [קם מהכסא ועומד פנים מול פנים אל מר לוי וצועק עליו]: אתה מוכן להגיד לי סוף סוף: א-י-פ-ה ה-ד-ב-ר-י-ם ש-ל-י ל-ע-ז-א-ל-ל-??
מר לוי דוחף את שי בחזרה לכסא, ומפעיל שוב את ההקלטה, מסובב את הכסא כך ששי ישב עם הפנים למסך, לא מאבד את שלוות הנפש.

סבא מאיר: שי, אתה מוכרח להבין- לא תתחיל לחיות עד שתאבד את כל מה שהיה לך ותלמד להתחיל מחדש עם מה שיש לך כעת! זה קרה לי בחיי כבר מספר פעמים...
כל חייך בילית במסיבות, בחיצוניות, עם חברה, שהדבר היחיד שקישר ביניכם היה הכסף שהלווית להם, בוא נראה מי הם חבריך האמיתיים- אני רוצה שעד סוף החודש תחזור לכאן עם חבר אמיתי- מבפנים!!

שי [מכבה את המכשיר, ואומר בזעם]: זה מטורף! לי אין איפה לישון, והוא מבלבל לי את השכל עם חברים אמיתיים....
מר לוי, מקים את שי מהכסא, ובלי לדבר מראה לשי את הדרך החוצה, במחוות יד.

שי תומר וצור נפגשים במסעדה יוקרתית, תומר וצור לבושים בהידור, שי מתכוון לבקש מהם לישון אצלם.

שי [ענייני, קצת חושש מהתגובה שלהם]: תגיד, מה...סת'ומרת איפה כאילו מה אתם עושים הערב?

תומר: בערך מה שאתה עושה
שי: כמה זמן אנחנו כבר חברים?? מהמסיבה ההיא... חצי שנה בערך...
צור: פחח... מי סופר?! [מתלוצץ]
שי: טוב בעניין הירחשה...
צור: נו...

תומר: ספר לנו מה שאנחנו רוצים לשמוע...
מלצר [נכנס, ופונה אל שי בקול שקט, מגניב מבטים מסביב]: אני מצטער אדוני, כרטיס האשראי שלך נדחה...

שי [לא מתייחס כל כך למצלר, ועונה בלי להסתכל עליו]: זה בלתי אפשרי, אין לי הגבלות באשראי [בחוטר סבלנות]: תעבירו אותו שוב!

מלצר [לוחש לשי, לא רוצה לגרום לו מבוכה]: העברנו אותו שוב, אך דחו אותו.
שי [מוציא את הארנק ונותן למלצר כרטיס אחר]: תנסה את זה. [פונה שוב לחבריו]: אז ככה.. חשבתי שאולי היום אני אשן אצל אחד מכם ו...
תומר: [נגנבים מצחוק]: די נו ברצונות...

צור: שמע לנו אין דירות שוות כאילו כמו שלך אתה יודע..
שי [ממלמל]: זהו, ש... [מנסה להמציא תירוץ]

תומר וצור: [במבט של "אה???"] מה?

שי: לא כלום, פשוט חשבתי לעצב את הבית מחדש, זה זמני...
תומר: אוו!

צור: טואוב!!!

תומר: שים בריכה במאחור!!

צור: ואולי גם שולחן טניס...

מלצר [מופיע שוב, נורא לא נעים לו משי...]: סליחה שוב, יש לך שיחה מהבנק אדוני..

שי, מבולבל, מתלווה אל המלצר, תומר וצור נשארים ליד השולחן מנסים לדמיין את בית החלומות ששי יבנה להם

שי חוזר כעבור חצי דקה, נבוך ממה שהוא צריך לבקש מהם...

שי: תראו חבר'ה... סגרו לי את החשבון... יש איזו בעיה... יש מצב אתם משלמים הפעם גם עלי?
תומר וצור: [המומים, בעצבים]: תומר: למה אין לך מספיק כסף גם בלי הירחשה הזאת???

צור: מנסה להרוויח מכל הכיוונים האא?? [יוצאים בעצבים וממלמלים לעצמם ומככים אותו..].
כשהאור נדלק- שי משוטט בחוץ, מנסה להתקשר לחברים נשכחים, על מנת שילוו לו כסף, או לפחות מקום ללילה, אך נענה בסירובים מכל עבר.
[חצי פנטומימה.. עם מוזיקה ברקע..]

שי [מדבר בטלפון נייד תוך כדי הליכה ברחוב...]:

1. הי נתי! מה המצב? יופי... תשמע, זוכר ת'חמישיה שהלוויתי לך לפני שלוש שנים, אז חשבתי... כן, אני זוכר שניתקנו קשר בתקופה ההיא, אבל חברים... נתי? נתי? [לעצמו]- גם כן חבר!

2. מה אלון? מה קורה גבר? אני פשוט ברחוב שלך וחשבת... אפשר לבוא לישון אצלך? ..עזוב... סיפור ארוך... כן, אני יודע שעברו עשר שנים... אה... כבר נשוי? ארבעה ילדים? הבית קטן? וואלה... הבנתי... [מנתק]

3. אבי, אבי... [ברקע נשמע: "הגעתם למענה הקולי..."] [שי צועק אחרי ה"ביפ"]: תפסיק לסנן אותי! אני יודע שאתה רואה שאני מתקשר! אין מצב שאתה עסוק! אתה אף פעם לא עסוק! [תופס את עצמו שהוא צועק על הטלפון] אוף! [מנתק]

{ריקוד חברים}

תוך כדי שיחות הטלפון מגיע לדלת ביתה של אמו ודופק על הדלת בשני אגרופים, אמו פותחת לבושה בחלוק מהודר.

גברת גולד: שי, איזו הפתעה...

שי [מנסה להכנס אך אמו חוסמת אותו]: אמא, יש מים חמים..

גברת גולד [קוטעת אותו, בנימה מתנצלת, אך קרירה]: אני חוששת שלא תוכל להכנס, אני רוצה מאוד לעזור לך אך אינני יכולה [סוגרת את הדלת] סבא לא הוריש לך משהו?

מתמקם בצד שלו, מחליפים תנוחות על הספסל, נותנים תחושה שעובר יום... הקבצן נותן פריט מלבושו לשי, ושי נותן פריט מלבושו לקבצן (אולי כובע...) וכך הם מתחילים להתיידד.

הקבצן [נוסטלגיה]: מאז שאני זוכר את עצמי.. ואני לא זוכר את עצמי הרבה [מצביע על בקבוק הוודקה שבידו] אני תקוע ברחוב!
ואתה [פונה לשי] מה צפונבון כמוך עושה בצד הזה של העיר?
שי [בציניות]: סבא שלי מת, הוריש לי כלום... ואני מנצל את זה עד הסוף! ועכשיו מה שיש לי בחיים זה חצי ספסל! [מגחך על המצב האומלל שאלי הגיע]
קבצן: סבא שלי... הוריש לי את הספסל הזה, [קצת בכעס] והיום מה שיש לי בחיים זה חצי ספסל! [שקט]

קבצן: שמע, אח שלי... בקצב הזה לא תשרוד פה! אתה חייב לדאוג לעצמך, לא כל יום תיפול על בחור נחמד כמוני!

שי [מגחך]: אז- נחמד אתה קורא לעצמך?

הקבצן מוציא את הטוש במטרה להקטין את השטח של שי על הספסל, שי נבהל...
שי: טוב, טוב, מאוד נחמד!!

הקבצן: עכשיו תבין משו- בחיים זה או אתה, או... אתה! אין לעשות טובות, אף אחד לא יחזיר לך! בעולם שלנו- אתה לגמרי לבד, אין דבר כזה משפחה, או חברים...

שי [מבין את צחוק הגורל...]: מעניין.. כי גם בעולם שלי, מסתבר, אין דבר כזה חברים! [פתאום נזכר במשימה שסבא שלו הטיל עליו] חברים! אני חייב להשיג לי אחד כזה...

הקבצן [מבולבל]: מה? מזתומרת?

שי [בתנועת ביטול]: עזוב, הסבא המטורף שלי... [בקול מתפנק]: מקרקרת לי הבטן...

קבצן: בוא, אני אלמד אותך מה אפשר לעשות עם בטן מקרקרת [שי מבסוט, הקבצן מזהיר]- וזאת פעם אחרונה אח שלי! מכאן- אתה לבד, לגמרי לבד! שמעת??

שי [בציניות]: וואו, וזה ממש ישנה את מעמדי בחיים: מהומלס בודד ל... הומלס בודד, פשש... שידרוג!

הקבצן, לא מבין את הציניות של שי, מסדר אותו על הספסל בתנוחה של פושט יד, הקבצן אוסף את הדברים שלו ומתרחק...

אלה נכנסת, קולטת את שי על הספסל, נגשת ושמה מטבע בידו של שי.

אלה [רוכנת לעבר שי]: עקבתי אחריך, אתה לא קבצן אמיתי!

שי [מחכה את המבטא של הקבצן שעזב]: תשמעי, אחות שלי, מאז שאני זוכר את עצמי, ולא שאני זוכר הרבה... אני תקוע ברחוב.. [מבסוט מהחיקוי...]

אלה [בציניות]: כן, עם נעליים של אדידס! מרשים!

ברקע שומעים את אמא של אלה (יעל) מחפשת אותה, קוראת- "אלה!", "אלה, איפה את?" יעל נכנסת לבמה, רואה את בתה ליד איש זר.

יעל: אלה! מה את עושה פה? [סוחבת אותה משם]

שי [מבין שיש כאן פוטנציאל, מזדרז להשיג אותן]: היי, חכו, חכו! [לעצמו] – וואי זה מופרע... [אליהן]: אני ... [יעל מתעלמת, אלה מגניבה מבט...]. אני צריך חבר, כלומר- חברה, משהו חד פעמי, כלומר לא רציני... [מבין שהסתבך...]. [פונה לאלה שמגלה בו יותר עניין]: עזבי כל מה שאמרתי!

אני אעשה אתך את העסקה של החיים שלך, אם תגידי שאת חברה שלי, אז.. מה שאת רוצה אני אתן לך! כלומר- בסופו של דבר...

יעל [בסלידה]: סליחה! [מושכת את הבת שלה משם]

שי [רודף אחריהן]: אני מוכרח חבר! כלומר- מכרחים אותי...

יעל ואלה מתרחקות, יעל מתעלמת משי לגמרי, אלה ממשיכה לחקור אותו, מגלה עניין... מתיישבות על הארץ עם סל של פיקניק, פורשות מפה, מוציאות אוכל, אוכלות.

יעל מניחה את התיק האישי שלה מאחוריה, אך במקום גלוי לקהל.

שי מתיישב על המשענת של הספסל, מורעב, עוקב במבטים אחרי האוכל...

יעל: חמודה שלי, טעים לך?

אלה [בציניות]: לא, אני סתם אוכלת, בשבילך...

ממשיכות את הפיקניק בפנטומימה: קשר של אמא ובת אוהבות ונהנות.

הקבצן נכנס, מסמן לשי- "שים לב מה אני הולך לעשות...", מתקרב לתיק של יעל ומושך אותו משם בשקט.

שי מבחין בכך, בתנועות גוף ומבטים מתלבט אם לעזור להן או לא, לבסוף מחליט שכן.

שי [צועק לעבר הקבצן]: היי, היי, מה אתה עושה? [קם ותופס את הקבצן]

שניהם מחזיקים את התיק
הקבצן: אתה לא לומד כלום מה? אמרתי לך- לבד, לגמרי לבד! [מרפה מהתיק ומתרחק]
יעל מתקרבת לשי ומחכה ששי יגיש לה את התיק, כשזה לא קורה היא מושיטה יד לקחת, שי
עדיין לא מרפה מהתיק (מחבק אותו), ואז- מתחרט ומחזיר את התיק.
יעל [בקול שקט]: תודה!
אלה [מתקרבת עם פרי, מגישה לשי, שי מתחיל ללעוס ברעבתנות]: עכשיו תגיד- על איזה "מה
שאת חצה", דיברת קודם?
יעל [מופתעת מהעניינות של בתה]: אלה!
שי: [ליעל]: לא, סבבה... [לאלה]: אין לי מושג!
אלה: זה טוב! אנחנו צריכות כסף, כמה אתה מוכן לשלם?
יעל [נבוכה]: [לשי]: אני מצטערת... [לאלה, תוך כדי שמקפלת את הדברים...]: בואי נלך [במבט
של: מה את מדברת כל כך הרבה?]
יעל ואלה קמות ללכת.
שי: רגע, אני לא יכול להבטיח לכן כלום...
אלה [מחייכת לשי]: עכשיו יותר טוב... ומה אם נהיה באמת חברים? [מחייכת לאמה, נותנת לה יד
והן הולכות]

יעל, אלה ושי יושבים במשרדו של מר לוי, לפני אלה מונחת פחית שתיה עם קשית.

מר לוי [בספקנות משועשעת]: אלה, את חברה של מר גולד? חברת אמת?
אלה [בכשיבות]: ב-ה-ח-ל-ט! [לוגמת לגימה קולנית מהפחית]
מר לוי: כמה זמן אתם חברים?
אלה: שנים! [מחברת שתי אצבעות] אנחנו "ככה"
מר לוי: הוא הבטיח לך משהו בתמורה?
אלה [מסתכלת על שי, ומנידה בראשה]: תסתכל עליו [מצביעה על שי] הוא נראה כאילו יש לו משו
להציע לי????
מר לוי: את מצפה מהחברות הזאת להמשיך?
אלה: אני מתכננת להכיר את שי [פונה לאמה]: עד יומי האחרון! [יעל המומה...]
מר לוי [עדיין משועשע]: את מוכנה לאשר זאת בכתב?
אלה מהנהנת בהתלהבות תוך כדי לגימה קולנית.
מר לוי [מגיש לאלה מסמך]: תחתמי כאן, וכאן [קורץ ליעל] וגם כאן...
מר לוי [מגיש לאלה יד ללחיצה]: אני מודה לך מאוד הגברת...?
אלה [מחזירה לחיצת יד]: זה בסדר, רק אלה!
כולם קמים, יעל אלה ושי עומדים לצאת מהמשרד
מר לוי: שי! מחר בשמונה, פה.
שי לוחץ את ידו. יוצאים.

מחוץ למשרד, שי מתחיל להתרחק.. אלה משיגה אותו.
אלה [בהתלהבות]: אז מה "חבר" [מרפק לשי], נפגש בספסל מחר?
שי [אדיש אליה, כבר לא מייחס אליה...]: מלמל משהו כמו "כן, בטח..." ומתרחק.
[מוזיקה שקטה]

אלה מחכה לשי על הספסל, מחליפה תנוחות על הספסל כמו התנוחות ששי החליף בסצנה עם
הקבצן. יעל מגיעה מתיישבת לידה, אלה מפנה אליה את הגב. יעל לוקחת אותה לחיבוק, אלה
נענית.
חושך.

תמונה שיטית:

שי מגיע למשרדו של מר לוי על מנת לקבל את המשימה הבאה שתוביל אותו ל-"מתנת הכסף", שי מתבקש לנצל את המשכורת שקיבל על עבודתו בקיבוץ לאדם שזקוק לכסף באמת. בעקבות כך שהקבצן גונב את התיק של יעל, שי מגלה כי אלה חולה וזקוקה לטיפולים יקרים, הוא פוגש את אמה של אלה בבית החולים, מציע את עזרתו, אך נענה בסירוב.

משתתפים: מר לוי, הגברת פלדמן, סבא מאיר, שי, הקבצן, מזכירה בבית החולים, אלה, יעל.

במשרדו של מר לוי: שי, מר לוי וגברת פלדמן צופים בהקרנה הבאה של הסב המדברת על ערכה של הנתינה.

סבא מאיר [לידו מונחות חבילות רבות שלוש שטרות כסף]: איי... איי... איי... שי... [טופח על השטרות] אין לך מושג מה ערכו של הכסף. לגביך- הכסף היה בהישג ידך כמו האוויר שאתה נושם. והנה כמה נקודות שיא שהצלחת להגיע אליהן בעזרת כסף: בחופש שעבר בילית במלון אקזוטי בקאריביים, בסוויטה הכי מפוארת, בעלות של 25,000 דולר ללילה [שי מתענג על הזיכרון...] אחר כך הגיעה המכונית... זוכר אותה?? [שי מהנהן במרץ] מרצדס אדומה, גג נפתח, 920 כוחות סוס... נוצצת... אבל- אז הגיעה השריטה הראשונה בבורג השלישי של הגלגל האחורי... ותוך לילה החלפת אותה לפולקסווגן משובחת... ואם זה לא מספיק, נוסף לזה גם שבוע גלישה עם מסוק פרטי בסנט מוריץ, אירופה בכדור פורח, ומסיבת יום הולדת [הקול של הסבא מצטרף] בשווי של 50,000 דולר!! [שי מתנדנד בכסא המשרדי, מבסוט, מתענג על הזכרונות...]

סבא מאיר [מניד בראשו למראה שי, שלא מבין כלום...]: ועכשיו ניגש לעניין- מתנת הכסף. [שי מזדקף, מחכך את ידיו]. [סבא מאיר פונה למר לוי]: מר לוי- תביא לו בבקשה את הצ'ק. מר לוי מוסר את הצ'ק לידיו של שי, שי מראה סימני התרגשות.

שי [קופץ מהכסא]: סופסוף! [חוטף את הצ'ק] תודה רבה לכם, אני באמת חייב לזוז, אני מקווה שייקח הרבה זמן עד שאדרוך כאן שוב... [יוצא מהמשרד]

סבא מאיר [מדבר אל מר לוי]: וכמו שאני מכיר את הנכד הזה, הוא לא יעיף מבט קטן בפתקון לבדוק מה הוא מכיל... [סבא מאיר ומר לוי בתיאום סופרים את השניות עד ששי יכנס שוב... סותמים את האוזניים כמו לפני פיצוץ]

שי [נכנס בסערה, מנפנף בתלוש המשכורת מול פניו של מר לוי, צועק]: מה זה???

סבא מאיר [מחויך]: ובכן שי, זהו תלוש משכורת! הכסף שהרווחת ביושר בקיבוץ אצל בני ברית, כמובן- לאחר קיצוץ של מס הכנסה, ביטוח לאומי... חי חי... אני מתעסק עם מיסים וקיצוצים גם לאחר מותי... [משתעל ברצינות]

ובכן- חמשת אלפים שקל... בשבילך זה לא יספיק אפילו לעט, הא?

שי מאבד את הסבלנות, עושה לעבר הסבא תנועה של "פקה פקה" עם היד, מכניס את התלוש לכיס ועומד לעזוב.

סבא מאיר: אהמ... אהמ... [כדי להפנות את תשומת לבו של שי...] ולא שי! לא תבזבז את הכסף על עצמך [שי נעצר, מקשיב להמשך הדברים עם הגב למסך], עליך לקחת כעת את הכסף ולבזבז אותו על האדם הנכון, אחד שיש לו בעיה אמיתית!

שי [מסתובב באיטיות, מסנן]: ואם אבזבז את הכסף על שטויות???

מר לוי [בשלות נפש]: אז נדע את זה והמסע יבוא אל קצו.

גברת פלדמן [בנימה אימהית]: שנפדה את הצ'ק?...

שי לא מתייחס, יוצא מהמשרד...

שי חוזר לספסל בגן הציבורי ורואה את הקבצן יושב בחלק שלו ומתעסק בתיק.

שי נוגע בכתפו של הקבצן, מסמן לו שהוא הגיע... הקבצן מזדרז לעבור לצד שלו ולהסתיר את התיק.

שי [מבין שהקבצן מסתיר משהו, מצביע עם היד ופולש לשטח של הקבצן]: מה זה?

הקבצן [דוחף את היד של שי בחזרה]: היי, ואוו וואו, כל אחד בצד שלו! לבד, זוכר?

שי [עדיין מסוקרן, משתמש בתכסיס ישן]: תראה, הנה חצי שקל!

הקבצן [מסתובב, וחושף את התיק]: איפה?

שי חוטף את התיק מאחורי גבו של הקבצן, הקבצן מנסה לקחת את התיק...

שי [לא נותן לקבצן לגעת בתיק]: לגמרי לבד, זוכר?

הקבצן [מתחיל להתרחק, צועק לעבר שי]: גם ככה אין שם כלום!!

שי חוקר את תכולת התיק, מוצא מכתבי חשבונות שלא שולמו, הוא מקריא כאילו לעצמו

לכבוד הגברת: יעל אמיתי

חשבון חשמל: במידה והחוב לא ישולם בתוך יומיים תנותקו לאלתר מכל מערכות החשמל!!
חשבון טלפון: הנכם מנותקים מקווי הטלפון עקב אי תשלום חודשי. שימו לב- אזהרה מספר 3!
מסמכים רפואיים: עקב תוצאות המעבדה נבקשכם להתייצב לטיפול חוזר...
טרם שולמו התרופות עבור המטופל: אלה אמיתי, באם לא יוסדר התשלום,
לא נוכל להמשיך בטיפול הרפואי..

מגרד את הראש מנסה להיזכר איפה הוא שמע את השמות הללו, מוצא תעודת זהות:
שי: [ממלמל] תעודת זהות... [פותח את התעודת זהות] אוי לא...

קולט במי מדובר, מכניס הכל לתיק ורץ...

שי נכנס בריצה לחדר קבלה במחלקת ילדים, בקבלה יושבת מזכירה עתיקה, שיש לה את כל הזמן שבעולם, לעומת שי- שלחוץ מאוד למצוא את אלה ואמה...

שי [מתנשף, בלחץ]: תגידי, אני מחפש ילדה... אלה אמיתי
המזכירה [מרימה מבט מעל המשקפיים, מדברת באיטיות שמוציאה את שי מהכלים]: לאט לך
בחור צעיר... [פונה למחשב] איך אמרת שקוראים לה?
שי [בחוטר סבלנות]: אלה, אלה אמיתי
המזכירה [מקרבת את משקפיה לאף, מקלידה באיטיות]: א-ל-ה-א-מ-י-ת-י- [מרימה שוב מבט מעל
המשקפיים]: תעודת זהות?
שי [לא מרוכז]: מה? [בכעס]: בשביל מה...
המזכירה [מבינה סוף סוף שהעניין דחוף, אבל ממשיכה לדבר באיטיות]: טוב, אפשר גם בלי...
בוא נראה... [שוב דוחפת את המשקפים פונה למחשב] כן, פה משמאל [שי מתחיל ללכת, צועקת
אחריו בעדינות]: חדר מספר 12!!

שי רץ לחדר המדובר, פותח את הדלת, ושם רואה את אלה שוכבת על מיטה לבנה, מחוברת
לאינפוזיות ומכשירים מצפצפים. מביט בתימהון, מתעשת ובמהירות סוגר את הדלת. שי
סתובב ללכת ומולו מופיעה לפתע יעל.

יעל [מופתעת]: מה אתה עושה פה?
שי [נבוך]: אני רק... רציתי... [מושיט לעברה את התיק בתנועה מהירה]
יעל מביטה בשי בחוסר אמון, לוקחת אל התיק, מכניסה אותו לחדר ומניחה אותו על השולחן.
יעל [יוצאת מהחדר ומתכוונת ללכת, מפטירה לעבר שי]: תודה...
שי: רגע! אולי תסבירי לי מה אלה עושה פה?
יעל: זה בטוח לא עניינו של ה"חבר הכי טוב" שלה.
שתיקה...

שי: אולי אני יכול לעזור במשו? ...
יעל [בהתפרצות זעם, מדברת במהירות ובקולניות]: כן!! אתה תוכל לעזור! אלה גוססת! [משהו
נשבר בקולה... חשבנו לפני שנתיים שהמחלה נעלמה, אבל.. הנה היא מופיעה שוב! ההשתלה
והתרופות לא עזרו!]
שי [המום]: אני מצטער.. אני רק...

יעל[קוטעת את שי בכעס, ממשיכה בקולניות]: חכה! זה לא הסוף! היא זקוקה לטיפולים בשווי
עשרות אלפי שקלים, שלא בטוח שיעזרו, אבל בטוח שאין לי מאיפה לממן! המינוס בבנק בשיאו! אין
לנו חשמל! אין קו טלפון! רק "חבר" קבצן- עשיר שמנסה לעזור.. [נשברת, בוכה...]
שי [עדיין המום, מגמגם]: יש לי... יש לי חמשת אלפים שקלים, שלפחות יוכלו לכסות על החובות
החשמל והטלפון.. אני... אני באמת מצטער... זה כל הסכום שיש לי... זה יוכל לעזור?
יעל [כמעט מתפתה, אך נסוגה...]: ניצלת אותנו מספיק! אני לא חצה לקבל ממך דבר! [הולכת]

שי עומד בשקט במקומו. אח"כ נכנס בשקט לחדר של אלה, מוציא את שטרות הכסף מכיסו
ומכניס אותן לתוך התיק של יעל.

{ריקוד נתינה}

תמונה שביעית:

שי מגיע למשרדו של מר לוי לקבל את המשימה/ המתנה הבאה. הוא כבר יותר מרוכך לאחר שהתוודע למצבה של אלה, ולאחר שלראשונה בחייו- עשה מעשה טוב. סבא מאיר מבקש לתת לשי את "מתנת המשפחה" – על ידי כך שמבקש משי להצטרף לסעודה משפחתית. שי מעמיק את הקשר עם אלה ויעל, אלה מובילה את שי למתנה נוספת- "מתנת האמונה".

משתתפים:

סבא מאיר, שי, מר לוי, גברת פלדמן, מזכירה בבית החולים, אלה, [רקדניות: ריקוד תפילה], יעל, גברת גולד, דוד אשר, דודה נילי, האח- דייזיד, האחיות- מירי, דוד חיים, דודה רינה.

במשרדו של מר לוי שם יושבים שי, מר לוי והעוזרת, צופים בהקרנה הבאה של הסב, המדברת על ערך המשפחה.

סבא מאיר [חיוך סבאי נסוך על פניו]: ובכן שי, קיבלת את מתנת העבודה, החברים והנתינה. וכעת- ניגש למתנה הקשוחה ביותר- המשפחה [מגחך] חי חי... לגבי המשפחה שלנו לא הייתי אומר שזו בכלל מתנה... [מרצין] אבל ננסה..

עליך להשתתף בסעודת פורים ב"חיק משפחתך". כן, כן- עם דודה נילי המתחפשת כרגיל למלכת אסתר.. עם דוד אשר שכמו תמיד מתחפש זקן, [בצחקוק] הייתי אומר שהוא כבר לא צריך להתחפש.. [משתעל ברצינות] וכל השאר... עליך לנסות ליצור הרמוניה, ואולי- גם למצוא בהם משהו טוב, אחרי הכל- כולנו בני המשפחה הזו... [מחייך].

שי קצת בשוק מהמשימה שהוטלה עליו..

מר לוי [שם יד על הכתף של שי]: כמו שידעת מה לעשות עם המשכורת שקיבלת, אני בטוח שתדע מה לעשות גם עם המטלה הזאת..
שי [בציניות]: טוב שמישהו בטוח..

שקט, שי חושב... קם בפתאומיות מהכסא, עומד לצאת..

גברת פלדמן: אז יש לך רעיון מה לעשות?

שי [בחיוך ענקי]: כן, בהחלט! [יוצא בריצה]

שי נכנס בריצה לחדר הקבלה בבית החולים, שוב- אותה מזכירה עתיקה.. שי חולף על פניה בריצה, המזכירה עוקבת אחריו במבט של מעל המשקפיים.. כעבור שניה חוזר לדלפק הקבלה.

שי [בחוטר סבלנות]: יודעת איפה אלה?

המזכירה נאנחת ועומדת לענות לשי באיטיות האופיינית..

שי: עזבי.. [רץ החוצה..]

המזכירה [קוראת אחריו]: היא בחוץ על הספסל...

שי רואה את אלה יושבת על הספסל לבדה, לבושה בפיג'מה של בית חולים, אלה מדברת עם אלוקים, שי עומד בצד ומקשיב..

אלה [רצינית קצת, לשם שינוי..]: אתה יודע.. [מפנה מבט לשמיים] מה הכי קשה לי... לא הטיפולים, ולא הכאבים שאחר כך... קשה לי לחשוב על אמא שלי, לפעמים אני מדמינת אותה בוכה, עלי... קשה לי להיות כל הזמן חזקה בשבילה... [בציניות] אלוקים יודע איך היא תתסדר בלעדי... [מרצינה] כמה זמן עוד ימשך כל זה? רק תגיד לי... זה יעזור לי להחזיק מעמד... [מבט לשמיים, בציניות]: אני ידעת שלא תענה לי... [ברצינות] אז אל תענה, לי יש רק בקשה...

במילים האחרונות של אלה מחיל השיר "אלוקים שמור נא עלינו, כי אנחנו רק ילדים..." , בבית הראשון- קטע תנועה של אלה לבד... ["אני סך הכל ילד קטן בלי תשובה..."], בפזמון מצטרפות רקדניות נוספות בלבן- מעודדות ומחזקות את אלה, לקראת הסוף הן נפרדות ומשאירות את אלה לבד על הספסל...

שי [מתקרב לאט, מתיישב ליד אלה על הספסל]: היי

אלה: היי

שתיקה..

אלה: הרבה זמן רציתי לומר לך תודה..

שי [קצת מופתע ונבוך...]: על? ...
אלה: על.. שאתה כאן אתנו, זה מחזק את אמא שלי..
שי [מחייך]: ואותך?
אלה [בציניות]: אותי? אני לא צריכה אף אחד!
מסתכלת על שי, שניהם פורצים בצחוק..
שקט..
אלה [ברצינות]: איך אתה מדמיין את גן עדן?
שי [מופתע]: גן עדן? אה... גן עדן זה מקום יפה, מלא בפרפרים ובטבע צבעוני...
אלה [תוקעת בו מבט]: תגיד, אתה ילדה??
שי: כן.. אז בואי נשמע איך את מדמיינת את גן עדן?
אלה: גן עדן זה... עולם שכולו טוב, אנחנו מוקפים שם באהבה, בשלווה... הדברים הטובים שעשינו חוזרים אלינו שם... החומר שייך לעולם שלנו, שם הכל רחני, החומר הוא אמצעי- צריך להשתמש בו בתבונה..
שי [בשוק מהנאום]: וואלה.. בטוחה בכל זה?
אלה: ב-ה-ח-ל-ט! [כמו שהצהירה במשרד של מר לוי]
שי [חוזר לרצינות]: את יודעת... אני באמת לא יודע הרבה על גן עדן, או על אלוקים, אף פעם לא הייתי דתי מידי... אבל בדבר אחד אין לי ספק- שבמקום הזה שנקרא "גן עדן" אלוקים שומר מקום מאוד מיוחד לילדים אמיצים כמוך!!
אלה מחייכת לשי בתודה..
יעל נכנסת, עם סוודר בשביל אלה- רואה את שי...
יעל [תוך כדי ששמה על אלה סוודר, לשי]: שלום...
שי: שלום..
אלה [מעבירה מבט מאמה לשי, בציניות]: שאני אלך?
שי [עדיין מסתכל על יעל]: לא.. כלומר.. רציתי להזמין את שתיכן לסעודת פורים.. [מחכה לראות את התגובה שלהן...]
אלה [בהתלהבות]: כן!!
שי [ליעל]: יעל? מה את אומרת? הייתי מאוד רוצה שתבואו, פורים הוא חג שמח! טוב... לפחות ננסה לשמוח, עם המשפחה ה"שמחה" שלי... אמממ... תרצו?
יעל [נבוכה]: אה... זה לא כזה פשוט להוציא את אלה מבית החולים. וחוצמיזה...
אלה [מתפרצת לדברי יעל]: מאוד פשוט אמא, אני וד"ר קורן- ככה! [מצמידה שצי אצבעות..]
יעל [עדיין נבוכה..]: טוב.. אבל.. עדיין- [מגבירה מהירות דיבור] לא לפני שאני מחזירה לך את החוב, חמשת אלפים שקלים שבמקרה מצאו את דרכם לתיק שלי...?
שי [נבוך גם..]: עזבי את זה.. זה באמת לא חשוב... באמת באתי רק כדי להזמין אתכן לסעודת הפורים הספציפית הזאת, אם בא לכן...?
יעל: אני לא יודעת... אני חושבת ש..
אלה [בהחלטיות]: היא מתכוונת לומר- כן! תודה על ההזמנה מר גולד! באיזה שעה להיות מוכנות?
כולם צוחקים...

{ריקוד פורים}

סעודת פורים- משפחתו של שי סביב שולחן מלא בכל טוב. דודה נילי בתחפושת מלכת אסתר, דוד אשר מחופש לזקנה, עוד כמה מהיושבים חובשים כובעי פורים, כולל אלה. אלה נראית מתלהבת, יעל מסתכלת סביבה בהתפעלות, בוחנת את הנוכחים.

דוד אשר [בפה מלא]: העוף ברוטב צ'ילי טעים ביותר, אני ממליץ! [בולע] ואני רואה שיש גם בשפע... דרך אגב, הגברת גולד [פונה לאמא של שי] מזמן רציתי לשאול- מה... קיבלת את בירחשה? [מגחך] לול תרנגולות..?

רעש קשקושי הסכו"ם והצלחות נפסק, כל הנוכחים מטים את אוזניהם...
גברת גולד: חה! אבל לא רחוק מזה- קיבלתי רק חנות לכלי עבודה!
דוד אשר: אל תעבדי עלי! [כולם הופכים להיות רציניים ומתעניינים]
גברת גולד: אני רצינית לגמרי

דוד חיים: אז מי כיבל את כל הכסף, את החברה, את הנכסים
דודה רינה: לזקן היה מיליארדים את לא רוצה לומר לי שהוא לקח אותם איתו לקבר??

גברת גולד: [קצת מבוהלת שכולם מתקיפים אותה] בחיי שאני לא יודעת

דוד אשר: ואדי שאת יודעת את הרי נישארת שם אחחונה [דופק על השולחן] את חייבת לדעת!
גברת גולד: אבל... שי נכנס אחרון, הוא היה אחרון לקבל את חלקו בירושה!
כולם מפנים מבטים לשי, בציפייה שיספר..
שי[כמעט נחנק]: אני מעדיף שלא להגיב..
גברת גולד: באמת, שי, מה יקרה אם תספר...
דודה נילי [קצת מבושמת]: בטח מעדיף לשמור את המיליונים בסוד, הא שי?
דייוד [ממורמר]: ככה סבא שלו היה.. הרוויח בשקט עד שנעשה מיליארדר..
דוד אשר [שוב בפה מלא]: רק מחישובי קרנות הנכסים הוא השאיר אחריו מיליארדים..
מירי: לא כולל חסכונות הפנסיה..
דודה נילי: נו שייקה, לא תספר???
אלה משועשעת, יעל המומה מתוכן השיחה, שי מוכן לקבור את עצמו...
שי: טוב.. האמת היא שלא קיבלתי אגורה שחוקה, לפחות לא עכשיו..
[כולם תוקעים בו מבט שלא מאמין ומבטי שינאה וקינאה]
יעל [בשיא הרצינות]: אני ערבה לו, הוא מדבר אמת!

כולם משתתקים, דוד אשר מתעשת ראשון, מרים כוס יין ומתחיל לצחוק כאילו שי סיפר בדיחה..
כולם מצטרפים לצחוק, מתרווחים בכיסאות.

דוד אשר [מקיש על הכוס במזלג]: הבה נרים כוסית לזכרו ההיסטורי של סבא מאיר... חה חה... לא
עוד בדיחות מטופשות על כך שאני לא צריך להתחפש כדי להראות זקן!
מלבד שי ויעל, כולם צוחקים, מרימים לחיים!
דודה נילי [ממשיכה את רוח הדברים]: לא עוד חפש את המטמון בעקבות המיליארדים האבודים!
דוד אשר: שכנראה קבר אותם יחד עמו...
כולם: לחיים!
מירי [ברצינות]: לא עוד תרומות לבית תמחוי בשכונת מרחביה!
גברת גולד [קוטעת את פרץ השמחה]: רגע, רגע! אז למה קראת לנו שי? אספת את כולנו כדי לספר
על הירושה... לא?
שי: האמת, שרציתי שכולנו ניפגש כאן ביחד, קצת לשמוח בתור משפחה, ביחד, באהבה, [מתבלבל
מהמבטים שתוקעים בו] בהרמוניה..?
שקט. כל המסובים מסתכלים עליו כאלו ברגע זה נחת מהירח.
שי [מנסה לחייך]:מה?..
דוד אשר [קוטע את השקט]: שי, לקחת משהו? ממתי נעשית כל כך רגשני? [צוחק בקול רם]
כל הנוכחים מצטרפים לצחוק, כדי לכסות על המבוכה..
שי קם, לובש מעיל יוצא, אלה ויעל יוצאות אחריו.

יעל: שי, חכה!

שי: אני מצטער זה היה רעיון גרוע...

אלה [בשיא הרצינות]: יש לך משפחה טובה שי!

שי [עונה בציפייה]:את באמת חושבת כך?!

אלה: טוב אולי לא בהכל אבל טובה בעסקים!!

צוחקים, יוצאים..

תמונה שמינית:

בעקבות עמידתו במשימות הקודמות, שי חוזר לדירתו, דבריו הושבו לו, בנוסף - מקבל סכום כסף אותו הוא מתכנן להשקיע בהקמת בית למשפחות שילדיהן עוברים טיפולים רפואיים ממושכים. בעיצומן של ההכנות לבניית הבית, אלה מתה. שי מחליט שמה שאלה לימדה אותו על חברות ונתינה יוסיף ויחיה...

משתתפים: שי, מר לוי, גברת פלדמן, עובדים נוספים בחרבה של הסבא, הקבצן, מזכירה של שי, תומר, וצור.

מר לוי וכמה מנהלים נוספים יושבים במשרד, שי נכנס לבוש בצורה מכובדת, נעמד מול חבר המנהלים.

מר לוי [ענייני כתימה]: שלום!

גברת פלדמן [אימהית]: שלום שי! אתה נראה טוב...

שי [מרוצה]: כן, סוף סוף..

מר לוי [פונה לשי]: התכנסנו כאן, כדי להעניק לך סכום כסף, מאחר ועמדת במשימות שהוטלו עליך.. אך כתימה - איני נוהג בפזיזות! קודם יהיה עליך לנמק מה בכוונתך לעשות עם הכסף.

שי [מנסה לשחרר קצת את העניבה, מגומגם..]: טוב, כן.. חשבתי ש.. אני אנצל את הכסף, לא אנצל, כלומר.. שניה! [מפסיק את הגמגום ועובר לדבר בהחלטיות]: לפני הכסף, תראה - מר לוי, סבא צדק!

המתנות שזכיתי בהן, שוות הרבה יותר מכסף - קיבלתי חיים חדשים! חיים טובים יותר! לפני כן - חייתי מיום ליום, בלי שהיה לי מושג מהו ערכם של עבודה, חברות, משפחה, אמונה... חשבתי שהכסף מספיק כדי לעשות אותי מאושר, רק עכשיו אני מבין כמה שטעיתי... ועכשיו - לגבי הכסף.. אני לא יודע אם יש לי חלום משלי.. אבל אני בטוח שהייתי רוצה להשתמש בכסף הזה כדי לעזור לאחרים להגשים את חלומותיהם שלהם!

כולם מהנהנים בהערכה, גברת פלדמן מוחה דמעה..

מר לוי: שי, תוכל לסלוח לנו לכמה דקות?

שי יוצא מהמשרד, מחכה בחוץ. במשרד - בפנטומימה, נערך דיון קצר האם לקבל את עמדתו של שי, כולם מסכימים שכן.

מר לוי [פונה לגב' פלדמן]: גברת פלדמן, תוכלי לקרוא לשי בבקשה?

שי נכנס בחזרה, נעמד מול חבר המנהלים.

מר לוי: שקלנו את תשובתך.. גילינו שהיא אכן מתאיה לרצונותיו של המנח מאיר גולד, לכן אנחנו משחררים לך את הסכום שהוקצב לך כרגע [מושיט לשי מעטפה] אלו מאה מיליון שקלים שתוכל להגשים אתם די חלומות... [קם ולוחץ את ידו של שי]: שי, [סוף סוף מעט רגש בקולו] אנחנו חצים לברך אותך על שהחזקת מעמד! עברת תקופה לא קלה, ועל אף הקשיים - התמודדת! ברוכותינו שי גולד!

כולם מוחאים כפיים.

שקט, שי נשאר במקומו כאלו מצפה למשהו.

שי: אז.. זהו?

מר לוי: כנראה שכן..

שי [נבוך]: לא.. שלא תבין אותי לא נכון! אני לא רוצה עוד כסף! אבל.. פשוט... אנלא יודע - פשוט ציפיתי להרגשה אחרת או משהו כזה..

גברת פלדמן [מחייכת לשי בהבנה]: אני חושבת שזה מכיוון שעכשיו אתה בן אדם אחר!

שי: תודה רבה! [מסתכל על מר לוי] תודה לשניכם! [יוצא]

מר לוי [קורא אחרי שי]: ו.. לא, אנחנו לא נפדה את ההמחאה הזאת בשבילך...

שי חוזר לספסל, שם הקבצן מסדר כרגיל זבל שאסף בפניה שלו...
הקבצן [מבחין בשי הלבוש בהידור]: בואנה, אח שלי... דפקת הופעה!

שי: חכה, וזה לא הסוף [מכניס יד לכיס ומוציא מטבע, מגיש אותה לקבצן]
הקבצן [מתלהב]: וואו, אני לא מאמין, אח שלי... זה חלום שהתגשם!! עשר שקל! [ממשק את
המטבע, מוציא ממחטה ומבריק אותו...]
שי [טופח לקבצן על השכם]: אז מה אח שלי? עכשיו אתה צריך לדאוג לעצמך לחלום חדש...
הקבצן [עדיין עסוק בלהתפעל מהמטבע]: כן...
חושך.

שי בדירה שלו, הציוד הוחזר לו. יושב ליד שולחן מדבר בטלפון, במקביל המזכירה שלו עונה גם
היא לטלפונים. באיזשהו שלב נכנס הקבצן, עם מגש ספלי תה, מובן שהוא מרגיש בן בית אצל
שי.

שי [מדבר בטלפון]: בסדר.. בסדר.. הבנתי שהוא האדריכל הכי טוב בעיר... כן... אני רוצה להיפגש
אתו על הבוקר ביום שני, תודה! [מנתק, מחייג מספר נוסף]
המזכירה[עונה לטלפון שמצלצל, לשי]: זה מר שטרית, הוא רוצה לדעת כמה כסף לגייס?
שי [בטלפון]: כן, מדבר שי גולד [בהיסח הדעת למזכירה]: מיליון נוסף! [חוזר לטלפון] כן אדוני,
נפגש בבנק בחמישי בבוקר. שלום. [מנתק]
המזכירה [בטלפון]: שלום, מדברים ממשדו של מר גולד, כן.. מר גולד היה רוצה לסייר בנכס הזה
בהקדם האפשרי... כן 500 קמ"ר, זה מיועד לפרוייקט גדול...
הקבצן [נכנס, בידיו מגש עם כוסות. מניח את המגש, מגיש כוס לשי וכוס בשבילן]: מה אח שלו?
איך עם החלומות הגדולים?
שי: וואלה, מעולה [לפתע מבחין במשהו מבצבץ מהכיס של הקבצן] רגע- מה זה? [שולף מהכיס
של הקבצן כפית כסף]
הקבצן: [בהיסוס] הרגלים, אח שלו... הרגלים..
שי מכניס את הכפית לכוס התה שלו, מניד בראשו, במבט של – מה יהיה אתך? ובוחש..
המזכירה [קמה ממקומה, פונה לשי]: אדוני, יש לנו מבקרים.
שי: הכניסי אותם בקשה, [ממלמל לעצמו:] אלו בטח יעל ואלה

תומר וצור נכנסים בכניסה מרשימה, מביטים סביב, מתרשמים... שי (שציפה לראות את יעל)
מביט בהם בהפתעה מהולה בתיעוב, הקבצן- בהתחלה מתלהב, אחר כך- משמש רא
להרגשותיו של שי.

תומר: [מסתכל סביבן] וואו אהבתי ת'עיצוב החדש...
צור: שככת ת'ברכה הא?? [קורץ] אבל וואלה אחי אני חייב להודות- שיפצת סבבה
שי לא עונה ממשיך להביט בהם בתיעוב..
תומר[בהתחנפות]: אז מה אחי? איפה היית כל הזמן?
הקבצן [עונה באדישות]: בפנים ומחוץ לכלא...
[צור ותומר מבחינים סוף סוף בקבצן, בסלידה]: מה זה?? מי זה??
שי [בציניות]: הוא שיחרר אותי בערבות.. [קורץ לקבצן, הקבצן אוסף את הכוסות ויוצא..]

תומר [פתאום מבחין בצ'ק על השולחן]: מה זה? [חוטף את הצ'ק, עיניו נפערות למראה גודל
הסכום ששי קיבל]
צור [דוחף ת'אף לראות גם כן את הצ'ק]: וואו! כמה אפסים יש פה? [מתחיל לספור, נגמרות לו
העצבאות, מתבלבל]
תומר [בהתפעלות]: מאה מליון שקל????????????????

שי ממשיך להביט בהם בזלזול.. לוקח מהם ת'צק ושם במגירה
צור: אז אנחנו מבינים שלא יהיו עוד בעיות תקציביות הא...
תומר: אתה עדיין חייב לנו ארוחת ערב לא? אז תבוא בתשע?
צור: אותה שעה אותו מקום כן?? נראה אותך.. [יוצאים מהדירה, שי מתעלם גם מיציאתם, ממשיך
לעבוד..]
שי: [לעצמו] עוד נראה אם נראה אותי...

תמונה תשיעית:

שי מסביר לכל המנהלים של החברה את תוכניותיו על "הבית של אלה" יעל מובהלת לבית החולים, שי יוצא אחריה וממהר לבית החולים שם מגלה כי אלה כבר לא בין החיים

משתתפים: שי, חמש מנהלים, גברת פלדמן, מר לוי, יעל

שי במשרד של מר לוי, סוף סוף עומד מהצד השני של השולחן, במשרד עומדים מספר מנהלים העובדים בחברה ומדברים ביניהם... מר לוי וגברת פלדמן נכנסים שי [קצר רוח]: טוב שהגעתם, אפשר להתחיל! [פונה לכולם]: אני מודה לכולכם שהצטרפתם אלי, אנא שבו.

כולם מתיישבים.

שי [חושף תמונה של בית ענק מעוצב בפאר עם גנים סביב]: אבקש את תשומת לבכם, זה [מצביע על התמונה] נקרא: "הבית של אלה", הוא מיועד למשפחותיהם של ילדים הסובלים מבעיות בריאות חמורות וזקוקים לטיפולים ממושכים. כאן [מצביע על בנין נוסף] יבנה מרכז תעסוקה מתקדם לבוגרי המשפחות וההורים, שבזמן שילדיהם מקבלים טיפול נאות, יוכלו לעבוד. וכמובן- הבית של אלה יהיה מוקף גנים רחבי ידיים, ובהם ספסלים, עליהם יהיה אפשר לשבת ולדבר עם אלוקים... [קורץ לגב' פלדמן, מחזירה לשי חיוך של הבנה..]

מנהל 2 [מחזיר לקרקע המציאות]: כמה זה יעלה?

שי: העלות הכוללת תהיה שלוש מאות וחמישים מיליון שקלים, חלקכם בעסקה יהיה להבטיח את המימון בסך מאתיים וחמישים מיליון, אני אשלם את מאה מיליון השקלים הראשונים מכספי!

מר לוי וגברת פלדמן מביעים שביעות רצון מתוכניותיו של שי, שאר המנהלים אינם מרוצים כל כך..

מנהל 1: תראה שי, עשינו עסקים עם סבך במשך שנים רבות.. הוא בוודאי היה שמח על התוכנית, רק שכרגע...

שי [קוטע את המנהל בנימוס אך בתקיפות]: סלח לי על הפרעה.. אך לא ניסחתי זאת כשאלה! אתם תעשו זאת! ראו זאת כצוואה של סבי!
מר לוי [למנהלים]: רבותי, שי צודק, לפרוייקט הזה יש גב!

יעל מקבלת שיחת טלפון ורצה החוצה בבהלה

שי: [פונה למר לוי]: מר לוי, אבקש ממך לסכם את שאר הפרטים בשבילי [מר לוי מהנהן בחיוב, שי לשאר הנוכחים]: תודה לכולכם! אני מעריך זאת! [יוצא בבהילות, גב' פלדמן עוקבת אחריו במבט מודאג]

פנטומימה: שי בא להכנס לבית החולים, רואים את הרופאה אומרת משו ליעל ויעל נופלת על הרצפה בבכי.

שי נסוג מעט אחורה מנסה לחנוק את הדמעות והולך לספסל עם ראש מושפל.
שי יושב לבדו על הספסל, הראש מרוכן. ברקע חלש השיר: "אלוקים שמור נא עלינו..." ורקדניות בלבן שרועות על הרצפה סביבו בפרץ.

שי [מרים את הראש, מביט לשמיים]: אלוקים, זה לא מגיע לה... [בקולו נשמע בכי, מסתיר את פניו לרגע] אלוקים, כמה למדתי ממנה, מאלה, כמה היא שינתה את חיי... היא העניקה לי חברות, הציתה בי את רגש החיבה האמיתי לבני אדם... [שתיקה] [קם תוך כדי דיבור]: אלוקים! הקב"ה! השם!! [מנמיך את קולו]... אני אסיר תודה לך שהפגשת ביני לבין הילדה הזאת, הצלת את חיי! היא הצילה את חיי... היא מנעה ממני להמשיך את חיי השטחיים, חסרי התכלית... בלי לתת... בלי לקבל... היא לימדה אותי שהדבר החשוב ביותר הוא לתת, לתת לאנשים שאני אוהב אפילו לאנשים שאני לא מכיר...

[מרים שוב עיניים לשמיים]... אני מתכוון לנצל את כל הכסף שלי למען אנשים כמוה! [קם]: כן, זה החלום שלי!!! לעשות טוב לאחרים!! [בקול שקט יותר] החלום שלי... [יוצא מהבמה, השיר "אלוקים שמור נא..." - מתגבר הרקדניות ורקדות]

קוּטְלָה הַמַּאֲכָה !!

תמונה עשירית:

שי נקרא שוב למשרדו של מר לוי, שם הוא צופה בדברים אחרונים בהחלט של הסבא אליו. שי מקבל באופן רשמי את שארית הירושה- רק שכעת הוא יודע היטב מהו ערכו של כסף עבורו...

משתתפים: מר לוי, סבא מאיר, שי, יעל.

שי [נכנס למשרד, בציניות]: חשבתי שנגמר המקום על הדיסק? מה עכשיו? שליחות חשאית במוזמביק?

מר לוי [מרים באיטיות את ראשו, מחייך]: שלום שי! [קם לקראתו, תוך כדי דיבור מושיב את שי על כסא מול המסך, כך שנראה שהסבא ושי מדברים ממש פנים אל פנים..]: אם הגעת עד כאן.. הייתה לו הודעה אחרונה עבורך. [מפעיל את ההקלטה]

שי והסבא מדברים, כאלו הסבא חי..

סבא מאיר [בחיוך אוהב]: שי..

שי: כן?

סבא מאיר [חצי יודע, חצי שואל]: תרמת את מאה מיליון השקלים? את כולם?

שי [נבוך]: כן... אז מה?

סבא מאיר: זה אומר שהצלחת לקבל את כל מתנתיי, וגם- שעשית הרבה מעבר לגבולות שהצבתי, ואני מניח שזה אומר שגם אני הצלחתי.. את הדרך שלא הצלחתי להנחיל בחיי- הנחלתי במותי. כל עוד אתה תחיה, אחיה גם אני [מושיט את ידיו, ומלטף את שי]: אני אוהב אותך.. [מושך את ידיו בחזרה, קם והולך...]

שי [המום ונרגש, קורא אחרי סבון]: גם אני.. אוהב אותך.. סבא.

מר לוי [מכחך בגרונו, מחזיר את שי למציאות, מקריא לשי מתוך הצוואה]: כמקיים צוואתו של מר גולד, אני מוציא לפועל, ומעביר את השליטה המלאה בנכסי, כולל תיקי השקעות ועסקים בחו"ל המסתכמים בסך של שני מיליארד דולר, לנכדי- שי גולד [שתיקה, מביט בשי ההמום, ואז שובר את הקרח]: כמובן שזה תלוי במחירי אופ"ק ותנודות בבורסה... שניהם צוחקים, קמים ומתחבקים חיבוק אמיץ.

שי יוצא ממשרדו של מר לוי, עדיין המום, בחוץ מחכה לו יעל.

יעל: אתה נראה כמו מישהו... שקיבל פטיש חמש על הראש...

שי: כן, בערך... אם אפשר לקרוא לצוואה בשווי שני מיליארד דולר...

יעל [קוטעת אותו, מופתעת]: מה?! איזה יופי! כלומר... זה יופי?

שי: אנלא יודע... איזו מישהי חכמה פעם לימדה אותי [מצטט את אלה קולה נשמע מהדהד ברקע]:

"החומר הוא אמצעי- צריך להשתמש בו בתבונה"

יעל [מחייכת לשי]: בעניין הזה- אני לגמרי סומכת עליך!

שיר: "אלוקים נתן לך במתנה"- ריקוד סיום!!!